

„Fysika“ filosofická

Podle Aristotela se jedna z teoretických filosofických disciplín („věd“), totiž „fysika“, zabývá tím, čeho je mnoho a co je v „pohybu“, co se mění (zatímco „matematika“ se zabývá tím, čeho je sice také mnoho, ale co se nemění, nepohybuje). Již ve výměru je však obsaženo něco, co obě disciplíny nějak spojuje: jak může být něčeho mnoho, tj. jak to může být mnohé? Jak taková jednotka, která se zařadí mezi ostatní jednotky, může vůbec být „jedna“, abychom ji mohli odlišit od jiné, a ještě jiné, ještě další atd.? Má-li být něčeho, co se mění, „mnoho“, musí každé takové „něco“ být něčím odlišitelným i navenek od čehokoli druhého, také odlišitelného, a to znamená, že každá takové „něco“ musí být nějak ohraničeno, vymezeno vůči těm druhým případům „něčeho, co se mění“. Z toho zřetelně vyplývá, že filosofická „fysika“, mohli bychom říci také „fyseologie“. Se zabývá tím, co vzniká zrodem, zaniká smrtí a co se mezi těmito extrémními situacemi děje organizovaně tak, že z tohoto dění dělá dění událostné, tedy událost. A tak je vlastním a hlavním tématem filosofické fysiky ta povaha událostí, která z nich činí právě „události“ jako jedinečné integrity, které nelze rozdělit (tím méně rozseknout), aniž bychom je jako jednot(k)y zrušili, aniž bychom drastickým způsobem ohrozili a přímo zničili jejich „bytí“, jejich „bytnost“.

(Písek, 081231-2.)